

VAHŞİ DOĞADA BİRLİKTE DAHA GÜÇLÜYÜZ

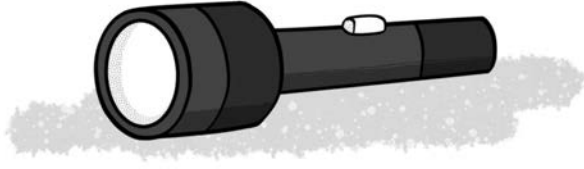
BEAR GRYLLS

MACERALARI

DEPREMLE MÜCADELE

1

Gitme Zamanı

Fatima gözlerini açana kadar uyku tulumunun içinde rahat ve mutlu hissediyordu.

Sonra sessizce sızlandı.

Çok erken uyanmıştı. Çadır zifiri karanlıktı.

Fatima akşam yemeğinden sonra bile-
rek hiçbir şey içmemişti. Tıpkı bir önceki
gün gibi tüm gece mışıl mışıl uyumak için
yatağa biraz susamış hâlde gitmişti.

Bu gece Fatima'nın vücudunun başka
planları vardı.

1

Tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Fatima tekrar sızlandı. Gecenin bir vaktiydi. Sabah olana kadar bekleyemeyeceğini biliyordu.

Gitmek zorundaydı.

Dışarıda kamp tamamen sessizdi. Diğer çadırlardan herhangi bir konuşma veya müzik sesi gelmiyordu. Duyabildiği tek ses, çadırdaki arkadaşlarının nefes alıp veriydi. Chloe ve Sophie derin uykudaydılar. Fatima onlara evde gece lambasıyla uyuduğundan bahsetmemiştir. Gece lambası hayalindeki karanlık canavarları kendisinden uzak tutuyordu.

Fatima uyku tulumunun fermuarını sessizce açtı. Eşofmanları ve tişörtüyle yatmıştı. El yordamıyla plastik terliklerini, başörtüsünü ve kapüşonlu eşofman üstünü buldu ve üstüne geçirdi. Fatima son olarak yastığının altındaki el fenerine uzandı.

Sonra derin bir nefes aldı, çadırın feruarını açtı ve dışarıya çıktı.

El fenerinin küçük, cılız ışığı pek yardımcı olmuyordu. Sadece zeminde bir ışık çemberi oluşturuyordu, böylece nereye gittiğini görebiliyordu ama karanlığın geri kalanıyla mücadele etmesi için fazla bir şey yapmıyordu.

Çadır alanı uzun ağaçlarla çevriliydi. Ağaçlar tıpkı gökyüzüne yapışmış siyah silüetli dev hayvanlar gibiydi. Hafif rüzgârda sallanan dallar, sanki dev hayvanlar birbirleriyle fısıldaşmış gibi hışırtılara neden oluyordu.

“Şu aşağıdaki kızı görüyor musun? Onu yakalayacağız...”

Fatima'nın titremesinin tek sebebi esen rüzgârın serin olması değildi.

Her zaman böyleydi.

Fatima gün ışığından bulunduğu yerin nasıl görüldüğünü hatırlamaya *çalıştı*. Bu taktiği daha de önce kullanmıştı. Bu yönlemlerle ışık olmadığında ve karanlık çöktüğünde kendi kendine, "Orada gerçekten kötü bir şey yok," diyebiliyordu.

Gizlenen bir şey yok.

Dev hayvanlar yok.

Karanlık canavarlar yok.

Bunlar kendi kendini sakinleştirmeye çalışırken kurduğu cümlelerdi. Fakat hayal gücü her zaman çok daha ikna ediciydi.

Fatima farkına varmadan biraz hızlı yürümeye başlamıştı. Ayağı bir gergi ipine takıldığında neredeyse yüzüstü yere düşecekti. Tökezlediği zaman kapüşonlusunun cebinde bir şey sallandı. Bunun ne olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı.

Ah, evet, bu pusulaydı.

Fatima dün Jack adında yeni bir arkadaş edinmişti. Jack koşu parkurunu tamamlaması için ona yardım etmişti. İpucu kâğıdını mühürlemek için karanlık mağaraya girmekten çok korkmuştu ve Jack bu görevi onun yerine yapmıştı. Fatima bunun için çok minnettardı. Ayrıca Jack, gölün üstüne sarkan ağaçtan haritasını kurtarmıştı.

Sonra her nedense, Fatima'ya bir pusula vermişti.

Pusula bu karanlıkta işine yarayacak bir şey değildi. Fatima arkasındaki karanlık canavarların sürünerek geldiklerini hissedebiliyordu ama kendini yaralamak istemediği için yavaşladı. Fakat bu aynı zamanda karanlık canavarların sürünerek ona daha çabuk yaklaştırmaya başladıkları anlamına geliyordu. Gözünü, önündeki yoldan ayırmadı.

Fatima adır alanının uzak tarafındaki duş bölmesinin ışığını görebiliyordu. Işığa yaklaştıkkça daha çok acele etti. Arkasındaki karanlığın arayı kapattığını hissediyordu.

Gve ve böcekler ışığın etrafında vızıldıyordu ama bu onu rahatsız etmedi. Fatima'yı korkutan şey, sadece karanlıktı. Doğruca kızlar tuvaletine koştu.

İçeride her zaman ışıklar açıktı. Kapıyı arkasından kapattı. Kalp atışları yavaşlar-ken yanaklarını güçlü bir nefesle şişirdi. Başarmıştı.

El fenerini lavabonun kenarına bıraktı ve çabucak tuvalet kabinine girdi.

Ellerini yıkamak için dışarıya çıkarken çok daha iyi hissediyordu.

Sonra karanlığın içinden aynı yolu geri dönmek zorunda olduğunu hatırladı.

Fatima ellerini kurutucunun altında tuttu. Alet birkaç saniye pır pır etti. Sonra...

Elektrikler gitmişti.

Kurutucu durdu.

Işıklar söndü.

Her yer karanlığa gömülmüştü. Dışarıdan bile daha karanlıktı. Burada ay ışığı ve yıldızlar yoktu. Görünür hiçbir şey yoktu.

- Ah, hadi ama, diye bağırdı Fatima.

Saçma bir elektrik kesintisi; evde olduğu zaman en nefret ettiği şey buydu. Fatima arkasından karanlık canavarların sürünerek geldiğini hayal etmeye başladı. Kalbi göğüs kafesinin içinde küt küt atıyordu.

- Ta-tamam, dedi yüksek sesle. Orada bir şey olmadığını biliyorum. Her şey benim zihnimde.

Lavabonun kenarına bıraktığı feneri el yordamıyla aradı. Titreyen eli fenere çarptı ve fenerin karo zemine düştüğünü duydu. *Çat!* Kesinlikle bir şey kırılmıştı.

- Hayır ya, diye sızlandı Fatima. Dizlerinin üstüne çöktü ve el fenerini bulmaya çalıştı. Feneri yerden kaldırdığında içinden gevşek bir şey sallanıyordu. Açma tuşuna bastı.

Sonra tekrar bastı.

Hiçbir şey olmadı.

El feneri kırılmıştı.

Fatima ığlık atmamak için kendini zor tuttu. Karanlıktan ıkmanın hiçbir yolu yoktu. Kafası karanlık canavarlarla dolu bir hâlde kapalı bir yerde hapsolmuştı.